UN REUȘIT COLOCVIU CU CADRELE DIDACTICE ALE ȘCOLII SPORTIVE DE ELEVI nr. 2 DIN CAPITALĂ

Conducerea Școlii sportive nr. 2 din Capitală a organizat acum cîteva zile, în preajma începerii noului an de învățămînt, un colocviu pedagogic cu cadrele ei didactice. Deocamdată teoretic. Nădăjduim că pe viitor și practic.

Intîlnirea aceasta pregătitoare a profesorilor a avut loc timp de trei zile în atrăgătorul cadru al Snagovului. Baza seminarizării au constituit-o două referate prezentate de conducerea școlii (tovarășii profesori Constantin Popescu și Romulus Spirescu) și intitulate „Aspecte metodice în procesul de instruire sportivă" și „Despre importanța activității educative și organizatorice". După cum se poate constata, temele au fost cuprinzătoare, referindu-se la complexa activitate a Școlii sportive de elevi. Ele au dat cursanților posibilitatea de a face un adevărat tur de orizont al vastului cîmp de cunoștințe teoretice de specialitate. Examinarea care a urmat prezentării referatelor a dovedit că profesorii și-au asimilat temeinic toate cunoștințele, că ei sînt gata să le pună cu succes în practică, din prima zi de școală. Dintre cei care s-au străduit să dea cele mai bune răspunsuri citâm pe profesorii Valeria Pascal, Victor Cojocaru, Maria Miclea-Simion, Vasile Popescu, Maria Baciu, Mircea Stănculescu, Ileana Georgescu, Cornel Bîrsănescu, Iosif Pugliese etc.

Un moment important al acestei sesiuni ad-hoc de „examene" l-a constituit discutarea și definitivarea planului de muncă, îmbogățit cu obiective noi, interesante. De pildă, în anul școlar 1960—1961 vor fi introduse pentru prima dată, la admitere, norme de control în examenul practic pe diferite discipline sportive. Astfel, în decurs de aproape trei săptămîni Școala sportivă de elevi nr. 2 va primi în cadrul ei un număr de 650 de elevi, selecționați cu grijă din masa celor 10.000 care vor fi examinați. Pentru perioada vacanțelor s-a stabilit, de asemenea, ca elevii să facă o practică de specializare în diverse localități unde profesori și antrenori cu o bogată experiență le vor da îndrumări corespunzătoare. Plină de perspectivă este și dorința conducerii celor două școli sportive de elevi din Capitală de a pregăti mari ansambluri de gimnastică și jocuri. Evoluția unui astfel de ansamblu va putea fi urmărită duminică și luni, în nocturnă, pe stadionul Republicii. Inițiativa va fi extinsă și la alte mari centre școlare, pentru documentare fiind invitați la serbarea de pe stadionul Republicii reprezentanții școlilor sportive de elevi din țara noastră.

Intîlnirea profesorilor de educație fizică ai Școlii sportive nr. 2 desfășurată la Snagov a avut și un epilog original, pe care-l recomandăm în cazul unor acțiuni asemănătoare. Este vorba de un concurs gen „Cine știe, cîștigă!", cu întrebări de o largă diversitate, plecînd de la regulamentele de organizare, pînă la probleme de cultură generală, legate — firește — de sport. Bine condusă, această nouă examinare a dovedit din partea concurenților promptitudine și perspicacitate, siguranță în cunoașterea problemelor de specialitate.

Forma atractivă a colocviului, problemele variate luate în discuție, interesantele puncte incluse în planul de muncă, au asigurat succesul întîlnirii de la Snagov. Desigur că cifrele și obiectivele propuse aci vor prinde viață în lunile care urmează, angrenînd în activitatea sportivă un număr cît mai mare de tineri și tinere. Aflăm că, paralel, Școala sportivă de elevi nr. 1 din Capitală și-a pregătit în mod aproape asemănător noul an de învățămînt. Sîntem convinși că Ministerul Învățămîntului și Culturii, prin direcția de resort, va sprijini dezvoltarea acestei utile metode de pregătire a cadrelor didactice, pentru ca ea să devină o obișnuință în preocupările tuturor școlilor sportive de elevi din țara noastră.

T. N.

Festivalul cultural-sportiv al tineretu'ui se încheie printr-o grandioasă manifestație sportivă

(Urmare din pag. 1)

va da citire mesajului de pace al tineretului din București.

Inainte de începerea festivității de închidere a Concursului cultural-sportiv al tineretului Capitalei se așteaptă sosirea cicliștilor din „Turul R.P.R.", aproximativ, în jurul orei 17.

După terminarea programului cultural-sportiv de pe stadionul Republicii, mai precis la orele 20,15 va avea loc jocul de fotbal în nocturnă din cadrul categoriei A între echipele Dinamo București și Știința Timișoara. In pauza meciului de fotbal va avea loc o demonstrație de călărie — ștafetă pe un traseu cu obstacole la care vor participa echipe de juniori și seniori.

Iată în fotografie un grup de tineri dansatori pe care îi veți întîlni duminică pe stadionul Republicii Foto: T. Roibu

Pe planul întîi, disciplina și respectul față de public și de adversar!

Spectatorii admiră pe jucătorul de popice nu numai după precizia și eleganța cu care lansează bila, ci și după comportarea corectă, disciplinată, pe care o are în timpul întrecerii. Sînt sportivi care pur și simplu nu concep ca în lupta tinerească de pe arene să-și facă loc neregularitățile. De pildă, pe popicarul Petre Purje, lăcătuș mecanic la rafinăria din Cîmpina, nu l-am văzut vreodată să fie nervos în timpul jocului, el nu și-a manifestat niciodată supărarea dacă a fost învins. Alte exemple? Ileana Antal (U.T.A.), Ecaterina Wentzel (Voința Constanța), Candida Nicolae (Laminorul București), Carol Zombori (Metrom Or. Stalin), Gh. Popescu (Dinamo Craiova) și C. Antonescu (Rapid București) au bunul obicei ca după terminarea întrecerii — indiferent de rezultatul ei — să strîngă mîna prietenește adversarului, părăsind brat la brat arena de joc, în aplauzele spectatorilor. E o imagine cu care ne-am obișnuit în ultima vreme, o imagine care ilustrează concepția nouă a sportivilor educați și crescuți de partid. Și sportivii notați mai sus sînt numai cîțiva din numeroșii popicari cu trăsături proprii tinerei noastre generații.

Din păcate, mai există jucători și jucătoare care supraapreciindu-și talentul, socotesc că nu trebuie să respecte disciplina și legile sportivității. Eram în tribuna arenei Cimentul București, la finala campionatului republican cînd cunoscutele jucătoare Olimpia Popescu (Constructorul București) și Florica Lăpușan (Rapid București) dovedind lipsuri în educația cetățenească, și-au adus reciproc injurii. Cearta lor a continuat și în holul arenei. Am fost siguri că antrenorii respectivi vor lua pe loc măsuri. Cînd am văzut însă că Ferdinand Popescu și Ion Burduloiu au trecut cu vederea ieșirile elevelor lor, ne-am dat seama că în secțiile cluburilor Constructorul și Rapid au început să-și facă loc germenii unei

Pe teme educative

morale străine sportului nostru. Pentru aceste fapte federația de specialitate le-a sancționat exemplar. Florica Lăpușan și Olimpia Popescu au fost suspendate trei etape din noul campionat republican, iar cei doi antrenori au primit un sever avertisment pentru lipsă de preocupare față de educarea sportivelor lor. Un avertisment a fost dat și birourilor de conducere a secțiilor de popice Constructorul și Rapid București.

Tot cu prilejul finalei campionatului R.P.R. pe anul 1960, jucătorilor Traian Enea și Constantin Pește, ambii de la Unirea Roman li s-a luat dreptul de a participa la competiție, pentru că adesea au venit în stare de ebrietate la concursuri! Consiliul asociației sportive Unirea i-a sancționat cu scoaterea din echipă pînă la îndreptare. Și o altă surpriză neplăcută: tînăra campioană a țării Tinca Balaban (Rapid București) a început să alunece pe panta periculoasă a îngîmfării, absentînd nemotivat de la ședințele de antrenament. Conducerea clubului i-a dat un serios avertisment.

Cu unii dintre acești sportivi am stat de vorbă și ne-am dat seama că abaterile lor i-au frămîntat mult. Iată ce ne-a spus Florica Lăpușan: „Recunosc că am avut o atitudine necorespunzătoare cu ținuta unei maestre a sportului, că am adus o pată clubului Rapid din care fac parte. Acum, cînd mă gîndesc la cele întîmplate, regret din suflet ieșirea mea nervoasă și necugetată. Analiza comportării mele de către F.R.P. mi-a arătat că trebuie să mă schimb, că trebuie să mă lupt din toate puterile pentru ca să-mi recapăt respectul tovarășilor mei. Mă angajez să caut ca în cel mai scurt timp să fiu un exemplu în producție, iar pe arenele de joc mă voi strădui să am o conduită ireprosabilă."

Sîntem convinși că și ceilalți sportivi și sportive pot și trebuie să-și ia asemenea angajamente pe care au datoria să le îndeplinească cît mai curînd.

TR. IOANIȚESCU

Ringul

Povestire de IOAN GRIGORESCU

(Urmare din nr. 3689)

Au ieșit în drum, au apucat-o spre rîul Sola, unde se vedea că locul e pustiu. Era o înserare de iulie, cu cer înalt pe care începeau să licărească stele, cu un apus vinețiu în care se stingeau ultimele vîlvătăi întîrziate prinse din urmă de noapte.

Staszek aștepta să audă pleoica revolverului ridicîndu-se și apoi bubuitura focului. Păsea tot mai încredințat că dintr-o clipă într-alta aceasta va sparge liniștea înserării și îl va mîntui de toate. Cînd au ajuns la o distanță bună de lagăr, Gebauer l-a strigat:

— Ascultă, silezianule! Trebuie să ne despărțim. Ai tăi au murit de mult, tu ai avut noroc că ești un mare boxer. Dar trebuie să recunoști, în fața mea te pleci. Nu mai am ce învăța de la tine. Vreu să mă descotorosesc de tine. Ai la dispoziție cincisprezece minute. Poți să fugi. Da, da, poți să evadezi. Am o sută douăzeci de cîini lupi și șase sute de SS-iști. Dar nu voi da alarma decît după cincisprezece minute. Dacă te găsesc, și pînă acum mie nu mi-a scăpat nici unul, știi ce te așteaptă... Dacă nu, deși eu sînt sigur că o să ne revedem peste cincisprezece minute, drum bun și să nu uiți, trebuie să te aperi mai bine cu stînga, te lași prea des descoperit, deși îți spun drept, în jocul tău de picioare numai un adevărat maestru te poate egala. Hai, dă-i drumul!...

Staszek zîmbi amar. Bănuia că totul e un truc și, într-un anumit fel, îi era recunoscător neamțului că i-a creat această fluzie. Știa că arta de a-și induce victima în eroare era una din primele virtuți ale SS-iștilor. A făcut cîțiva pași și a așteptat. Din clipă în clipă trebuia să audă bubuitura. Ori poate cel împușcat nici nu mai aude așa ceva, nu mai are timp cînd să audă, glonțul străbate distanța cu o viteză mai mare decît cea a sunetului. A așteptat aproape un minut. Îl enerva această tăcere. Vroia să se termine odată, după mascaradele de patrusprezece luni, aceasta trebuia să fie mai simplă și chiar mai puțin tragică. S-a întors. Gebauer era departe, mergea spre lagăr. Abia atunci Staszek a înțeles că neamțul nu glumise. Planul hitleristului era diabolic. Nu mai avea ce face. Trebuia să încerce. O ultimă posibilitate, un vis, o amăgire, dar mai reale ceva decît orice vis, orice amăgire de libertate. Abia atunci a înțeles Staszek ce vroia să spună neamțul prin cîștigarea „cupei libertății".

A țîșnit din loc ca de pe jeratic. A fugit mîncînd pămîntul, ca un zăludd, departe, cît mai departe de locul acela unde avea să fie curînd, numai peste un sfert de ceas, întors cu forța, dar avea cincisprezece minute de libertate și acestea trebuiau trăite cu toată ființa. Nu credea nici o clipă că va scăpa. Nu putea ajunge prea departe. Cel mult pînă la rîu, de unde începea cîmpul deschis pe care vroia să cadă. Știa că va muri acolo, pe cîmp, și lucrul acesta i se părea egal cu libertatea. Dar a fugit. A trecut rîul Sola înot, s-a aruncat în stufăriș, într-un loc a frămîntat mlaștina, încercînd să lase urmele unei cufundări în mîlul adînc, vîscos. S-a întors apoi la rîu, a mers o bucată bună de drum numai prin apă, pentru a-și ascunde urmele de mirosul cîinilor, a rupt o trestie și-a făcut din ea o țevuță subțire, spărgîndu-i miezul nodurilor cu o nuielușă de răchită și mergînd mai departe prin apă, a așteptat să audă sirenele de alarmă din lagăr sunînd. I s-a părut că trecuse o veșnicie de cînd se despărțise de Gebauer. În realitate nu trecuseră nici cinci minute. Cum a intrat pe poarta lagărului, Gebauer a dat alarma. Și înainte ca Staszek să se cufunde în apă, văzduhul a fost înviorat de vaierul sirenelor. A auzit apoi lătratul cîinilor, strigătul SS-iștilor, a văzut sclipind lanterne în noaptea tot mai deasă, i-a simțit pe hăituitori pe urmele lui căutîndu-l, cercetînd metru cu metru locul pe unde pașii lui lăsaseră o urmă cît de cît perceptibilă mirosului fin al cîinilor. I-a văzut trecînd rîul, căutîndu-l pe partea cealaltă, chemîndu-și cîinii din mlaștina unde se tăvălise pentru a-i face să creadă că se scufundase. Cînd i-a simțit aproape de locul unde se ascunsese, s-a cufundat în apă, într-o viroagă adîncă de lîngă mal și ținîndu-se afund între rădăcinile unei sălcii a început să respire prin țeava subțire de trestie. Mai departe, n-a mai auzit și n-a mai văzut nimic. Abia într-un tîrziu — i se păruse că stătea sub apă de un veac, — a îndrăznit să-și scoată capul. Era noapte adîncă și liniște. În depărtare, lagărul adormise. Doar din cînd în cînd, în susul rîului, luciul apei reflecta strălucirea de o clipă a unui reflector care se rotea peste pămînt, căutînd bezmetic.

Numai în a doua noapte a îndrăznit să-și părăsească ascunzătoarea. A mers peste cîmpuri, prin păduri, pînă în Silezia natală, unde a găsit prieteni vechi care l-au ascuns. Scăpase.

Trage-i tare în stînga, e mereu descoperit și are inimă slabă, namila — îi șoptea la ureche antrenorul. Vezi și prinde-l încă o dată așa, ca atunci cînd i-ai strigat nu știu ce și s-a clătinat pe picioare. Dar cu mai multă forță și, dacă poți, dublează imediat, altfel nu-l culci. Are puncte ceva mai multe, trebuie să-l pui la pămînt. Nu te lăsa prea jos sub pumnii lui, să nu te lovească în creștet. Aleargă-l în ring, dansează-i ceva mai mult în față, trebuie să obosească. Gîfîie ca o locomotivă, în ultimul minut e al tău. Fii atent însă la colțuri, să nu te prindă acolo, că e jale. Pipăie-i burta, dar dacă vezi că nu încnește, nu trage mult în ea, are o adevărată platoșă de mușchi. Ai fost bine pînă acum și dacă nu te trimitea atunci pe scînduri, îl aveai în mînă. Puteai într-a treia nici să nu-l mai atingi. Hai, dă-i drumul!

Chiar în clipa aceea gongul anunță ultima repriză. Lupta începu cu și mai multă sete: Staszek îi căuta vechile puncte slabe, i le știa doar bine, „le învățase" cu mulți ani în urmă, la Auschwitz.

Înțelegea că acum, la această întîlnire neașteptată și mult prea îndelung întîrziată, venită cînd Staszek de mult nu se mai gîndea la ea, trebuia lămurit totul. Trebuiau răzbunate cele patrusprezece luni de „antrenament", trebuiau răzbunați „sacii vii", cei care primiseră la Birkenau pumnii ucigători ai „labei de fier", cei trimiși la moarte pentru exercițiile Golemului, cei ce nu avuseseră „norocul" lui Staszek și se lăsaseră rupți de cîinii lupi ori asfixiați în camerele de gazare ale Auschwitz-ului. Parcă numai acum Staszek simțea că luptă cu adevărat. Parcă abia acum făcea acea partidă „dreaptă" la care fusese solicitat cu atîția ani în urmă. Tribunele vuiau. Antrenorii, atît cel al lui Staszek cît și al Golemului, aproape că se urcaseră pe podiumul ringului. Golemul rînjea hidos, înțelegea și el că întîlnirea pe care vroise s-o evite atunci cînd a văzut cine îi era partenerul, dar nu fusese lăsat de antrenor, era mult mai importantă decît își închipuise el. Încerca să-l prindă pe „silezian" între pumnii lui de fier și, era clar, dacă l-ar fi prins, Staszek nu ar mai fi apucat să spună cu cine luptase în seara aceea. Dar acesta parcă înțelegea ce ar fi însemnat acum o lovitură din partea Golemului. Își pusese în joc toată priceperea sa, se ferea din calea adversarului care bătea cu pumnii aerul ca un toreador într-o coridă cu cel mai fioros taur. L-a lovit fulgerător, pe rînd, în fiecare din locurile slabe ale Golemului. Lovitura de grație i-a dat-o în ultimul minut, o directă zvîrlită cu tot corpul, în arcadele proeminente, sub care ochii rămaseseră holbați, roșii, ca de fiară răpusă.

Arbitrul, speriat și el de puterea loviturii, număra sacadat:

— Unu... doi... trei... patru... cinci... șase... șapte... opt... nouă... zece!...

Tribunele se ridicaseră în picioare.

Pe Golem l-au scos pe brațe.

Staszek s-a dus în cabina lui și s-a trîntit pe canapeaua învelită în mușama. Băieții au venit să-l felicite, vroiau să-l ia pe brațe și să-l arunce în sus, dar el simțea că îi e frig, că nimic nu-l poate încălzi, că în sufletul lui se produsese o ruptură gravă, pe care nu știe cum s-o ascundă. Dorea să fie singur. Și-a luat ceasul din buzunarul hainei și l-a privit. A așteptat să se scurgă minutele, unul cîte unul. I se părea că timpul trece prea încet, condamnabil de încet. Întreaga ființă i se revolta, un glas lăuntric răsuna în el ca vuetul unei sirene de alarmă care îl îndemna să se ridice, să țîșnească din loc, să strige în gura mare că printre ei se află un criminal. Și totuși, ceva îl reținea. Știa bine că, după lovitura primită, Gebauer n-avea să-și revină ușor. Cînd au trecut primele cinci minute, n-a mai putut aștepta. Era convins că atunci fusese înșelat, doar rîul trecea chiar prin spatele lagărului și pînă la el se putea ajunge în trei zvîrliturl de piatră. Atunci cum de sirenele răsunaseră chiar în momentul în care el abia trecuse apa și încă n-apucase să iasă în cîmp? Poate l-a salvat tocmai cutezanța lui de a se ascunde de răzbunarea călăului chiar în umbra acestuia. SS-iștii l-au căutat departe, dar el era acolo, în apă, strîngînd din dinți trestia și apăsîndu-și cu degetele nările congestionate de lipsa aerului... A așteptat în ascunzătoarea sa aproape două zile și două nopți. Și totuși, minutele din așteptarea de acum, prelungită peste vreme, cîndva, la cincisprezece ani după război, i se păreau mai grele, mai insuportabile decît nenumăratele ceasuri de atunci. Își calcula în tăcere puterea pumnului său și, la gîndul că ea ar fi putut ceda înainte ca el să-l prindă pe criminal, îi venea să-și muște brațul pînă la sînge.

Cînd ultima secundă din timpul care îl mai ținu încă prizonier a trecut, Staszek a ieșit pe culoar și s-a îndreptat cu pași apăsați spre vestiarul boxerilor germani. Era cu halatul pe umeri, cu mîinile încă în bandaje. A deschis ușa vestiarului convins că va găsi locul pustiu iar criminalul pierdut în mulțimea de pe stadion. Gebauer era încă acolo. Doi boxeri îl readuceau în simțiri. Și-a ridicat capul exact în momentul în care Staszek i s-a oprit în față. A sărit ca ars și-a ridicat pumnii, dar n-a putut să lovească. Ochii lui Staszek îi paralizau orice mișcare.

— Ascultă, Gebauer! Mi-ai cerut să fiu rezonabil. Am așteptat dincolo exact timpul pe care cîndva mi l-ai dat tu mie... Eu n-aveam cîini dresați și nici polițiști... Puteai să fugi. Deși drept să-ți spun, știam că după directa aceea nu te puteai ridica prea repede.. Totuși. Sîntem chit.

— Și ce vrei?

— Exact, mein Herr — i se adresă lui Staszek manajerul Golemului — l-ai făcut k. o., acum ce mai vrei de la el?

— Ascultați-mă... Hei, și voi de colo!.. Fiți aici atenți... Golemul vostru nu e altcineva, decît...

— Taci, bestie! — îi strigă Gebauer și se repezi în el cu toată forța trupului.

Staszek îi bară lovitura trimițîndu-i un pumn între ochi. Golemul se clătină și căzu pe pat.

— Asta e Adolf Gebauer, Untersturmfuehrer S.S. Gebauer, criminalul de la Auschwitz..

Oamenii au făcut ochii mari. Cîțiva s-au apropiat de Golem. Acesta își revenea din leșin. Manajerul lui s-a apropiat atunci de Staszek și i-a pus mîna pe umăr.

— Mă rog, mă rog, o fi Adolf Gebauer, și ce vrei dumneata?

— Cum ce vreau? A ucis mii de oameni la Auschwitz...

— Poate te înșeli!

— Nu se poate! Îl știu bine... Știam eu că ne vom mai întîlni odată. El e...

— Ți-am spus!.. O fi! Și ce vrei?.. Știi unde te afli?

— Exact — se ridică în clipa aceea Gebauer. — Știi unde te afli?

Și pe neașteptate îi repezi lui Staszek un pumn de fier în plină față. Staszek căzu la pămînt. Mai apucă să-l vadă pe Golem aruncîndu-și halatul pe umeri și fugind din vestiar. Cîțiva dintre sportivii germani s-au luat, strigînd, după el.

Cînd Staszek s-a trezit, nu mai era nimeni în jurul său. A pornit clătinîndu-se pe urma fugarului. S-a împotmolit în mulțimea de pe stadion care se îmbulzea spre ieșire. Undeva, înainte, se auzeau strigăte de alarmă și se vedea o vînzoleală de trupuri. N-a mai ajuns pînă acolo. Sau cînd a ajuns, totul se liniștise și ultimii spectatori părăseau stadionul. S-a întors în vestiar amețit nu atît de lovitura primită de la Gebauer, cît de întîmplarea la care asistase. În seara aceea, n-a mai scos nici un cuvînt.

A aflat abia peste trei săptămîni, dintr-un ziar polonez, că Gebauer a fost prins.

Apoi n-a mai auzit niciodată nimic despre el.

Sfîrșit